

Rush

leek de formule

gevonden te

hebben om oud

mee te worden.

Maar met

Counterparts verbazen **Lee, Lifeson** en

Peart vriend, vijand en wellicht ook menige rockfan
van de jonge generatie. Toch nooit te oud om te leren?

Lifeson, Peart & Lee, met of zonder effectenrek?

door Mark van Schaick

De eerste vijftien platen van Rush laten zich rangschikken in drie groepjes van vijf: aldoor vier studio-platen plus een samenvattende live-registratie. Sinds *A Show Of Hands* (live, '88) verschenen *Presto* en *Roll The Bones*, door Rush samen met Rupert Hine opgenomen. Deze platen worden meer dan de voorgaande studio-albums gekenmerkt door een lichtvoetig karakter, met speltechnisch pittige, maar niet te ruige rockarrangementen waarin synthesizers en sequencers een even groot aandeel hebben als de gitaarmuur van Alex Lifeson. Geddy Lee heeft het minstens zo druk met zijn keyboards als met zijn baswerk, terwijl hij als zanger een stapje heeft teruggedaan; hij concentreert zich vooral op de middenregionen en legt (waar de teksten van drummer Neil Peart het toelaten) iets meer emotie in de songs. Het nogal gladde geluidsbeeld werd niet simpelweg toegeschreven aan

popproducer Hine; Rush hoefde zichzelf gewoon niet zo nodig meer te bewijzen als een wegbereider binnen de (hard-, symfonische, progressieve) rock.

Voor een fan van het, nou ja, niet eerste, maar zeker toch tweede uur, blijft het een aangename verrassing om een cassette van het 'binnenkort te verschijnen' Rush-album te krijgen, vooral als blijkt dat het om een herboren Rush gaat, een Rush dat klinkt als het geïnspireerde gitaar-bas-drums-trio van tien jaar terug. Vooral Lifeson komt opvallend heavy naar voren en de ritmesectie klinkt spontaner. Dus natuurlijk spreken we met Geddy Lee wanneer hij, alvorens met vrouwlief een weekje tussen de Spaanse wijngaarden te gaan fietsen, een middagje promotie komt doen in Amsterdam.

HET GROOTSTE CLICHÉ

Wat vooraf ging aan *Counterparts* laat zich ongeveer zo samenvatten: met het zoeken naar geschikte voorprogramma's voor de *Roll The Bones*-tournee verdiepte Rush zich in de jongste lichting stevige rock- en crossoverbands. Niet in de laatste plaats vanwege de voorkeuren van respectievelijke zoons en dochters kwamen de drie heren bij groepen als Faith No More, Soundgarden en Primus terecht. Met het laatste clubje ging Rush uiteindelijk op wereldreis. Geddy: 'We zijn goed met ze bevriend geraakt. Bij bijna iedere soundcheck hebben we wel gejamd in de een of andere combinatie, vaak ook op elkaars instrumenten. Het was inspirerend om die jongens te zien spelen. Ook een trio, ook eigenwijs, maar toch met een totaal andere benadering dan wij. Vooral het losse in hun spel en arrangementen sprak ons aan.'

Naarmate de tournee vorderde, groeide de onvrede van Rush met vooral het materiaal van *Roll The Bones*. Geddy: 'De laatste maanden in Amerika waren slopend, dat was teveel van het goede. In die tijd groeide het besef dat we op een volgende plaat heel anders wilden klinken en dus anders te werk moesten gaan.' Exit Rupert Hine. Na vergeefs Andy Wallace gepolst te hebben (zijn werk als mixer en producer voor onder meer The Cult en Faith No More had indruk gemaakt), kwam Rush terecht bij een oude bekende. Met Peter Collins nam ze *Power Windows* en *Hold Your Fire* op, twee albums waarop de synthesizers ook bepaald niet van de lucht zijn. 'Nee,' zegt Geddy, 'dat klopt, maar Peter had tussendoor allerlei meer gitaar-georiënteerde groepen opgenomen, waaronder Queensrÿche en Voi Vod, dus bij de eerste gesprekken bleek dat we wel degelijk op dezelfde golflengte zaten.'

Een gouden greep bleek ook technicus Kevin 'Caveman' Shirley te zijn, een jongen met maling aan conventies en tradities. Zijn eerste wapenfeit was het uitpluggen van Alex' torenhoge effectenrek: 'Hij had twee Marshalltorens in de studioruimte gezet en stuurde Alex naar binnen met de opdracht een lekker geluid te zoeken met alleen zijn oude Les Paul en die versterkers. Enfin, de hele opnametijd lang was hij

niet uit zijn hoekje weg te slaan. Het was alsof hij met de elektrische gitaar had ontdekt.'

Arrangementen werden bewust simpel gehouden en zware gitaar- en baslijnen direct op de voorgrond geplaatst. Toetseninstrumenten kwamen pas in het laatste stadium uit de koffers. Zanglijnen kregen zo doende alle ruimte. Geddy: 'Het is natuurlijk het grootste cliché in de popmuziek: *less is more*. We hebben daar vroeger ook wel over gepraat, maar dat zei Neil altijd: *yeah, but more is more fun*. Nu zijn wij ons nog maar in één opzicht te buiten gegaan, en wel door Michael Kamen te vragen orkestarrangementen te schrijven voor een paar nummers.'

GEWEERD

Op Canadese en Amerikaanse scholen is het al sinds jaar en dag gebruikelijk om de teksten van Rush in de les te behandelen. Neil Peart heeft sinds zijn toetreden tot de groep in 1974 achtereenvolgens blijk gegeven van interesse in mythologie, schrijfster Ay Rand, de romantische Engelse dichters, psychoanalyse, intermenselijke contacten, technologische vooruitgang, de sociale toestand in het algemeen en in Noord-Amerika in het bijzonder, reizen en sport. Een kijkje in 's mans eigen, complexe psyche werd de geïnteresseerde luisteraar echter nauwelijks gegund. Met *Counterparts* lijkt dat in zoverre te veranderen dat veel nummers ongebruikelijk open en direct zijn: *knew he was different in his sexuality/I went to his parties as a straight minority/Never seemed a threat to my masculinity/He only introduced me to a wider reality/As the years went by we drifted apart/When I hear that he was gone I felt a shadow across my heart/But he's nobody's hero (Nobody's Hero)*

'We zijn niet afhankelijk van de hit-radiostations, maar in Amerika zou zo'n tekst ook van de album-radio geweerd kunnen worden,' aldus Geddy. 'We hebben nog nooit zoiets bij de hand gehad en ik weet niet goed wat we zullen doen als dat gebeurt. Iedereen zal het waarschijnlijk uitleggen als een tekst over AIDS, maar het eigenlijke thema is veel breder. Neil heeft zijn eigen ervaringen gecombineerd met dingen die in de wereld om ons heen gebeuren. Ik hoop dat men daar net zoveel interesse in zal hebben als in zijn oud werk.'

Reeds lang geleden heeft Rush haar tournees zo ruim mogelijk opgezet, met genoeg tijd vrijaf. Nu is een *Counterparts*-tournee in de maak. Geddy: 'Vooral Neil kreeg steeds meer moeite met het reizen tot hij er na afloop van de laatste tournee achterkwam dat er maar één ding erger is dan toeren: niet toeren. Dat was een hele stap, psychologisch gezien. Nu heeft hij dat heeft toegegeven, denk ik dat we het nog wel een paar jaar uithouden.' Het zal op zijn minst interessant zijn om te zien hoe het overwegend behoudende Rush-publiek live zal reageren op de recente meesterzet van het drietal. En zullen we wedden dat Alex *niet* zonder effectenrek speelt?